

Arrest

nr. 112 019 van 16 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 24 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. COPINSCHI, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 29 juli 2010 een asielaanvraag in, waarbij zij verklaarden dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 9 mei 2011 ten aanzien van beide verzoekers de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus. Verzoekers stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 66 908 van 20 september 2011 weigerde ook de Raad verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiare beschermingsstatus.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 13 oktober 2011 ten aanzien van beide verzoekers de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Verzoekers dienden op 20 oktober 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.6. De adjunct-commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) nam op 3 februari 2012 ten aanzien van beide verzoekers de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiare beschermingsstatus. Verzoekers stelden hiertegen een beroep in bij de Raad.

1.7. Bij arresten met nrs. 81 772 en 81 773 van 25 mei 2012 weigerde ook de Raad verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiare beschermingsstatus.

1.8. Verzoekers dienden bij aangetekend schrijven van 29 mei 2012 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.9. Op 1 juni 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van beide verzoekers de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 3 september 2012 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekers stelden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.11. Op 18 september 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van beide verzoekers de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.12. Verzoekers dienden op 30 november 2012 een derde asielaanvraag in.

1.13. De adjunct-commissaris nam op 31 januari 2013 ten aanzien van beide verzoekers de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiare beschermingsstatus. Verzoekers stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 5 februari 2013 ten aanzien van beide verzoekers de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.15. Op 7 maart 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van beide verzoekers nogmaals de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.16. Bij arrest nr. 99 774 van 26 maart 2013 vernietigde de Raad de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 september 2012 waarbij verzoekers' aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en verwierp de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 september 2012 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

1.17. De Raad stelde bij arrest nr. 101 978 van 29 april 2013 de afstand van het geding vast met betrekking tot het beroep ingesteld tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris van 31 januari 2013 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.18. Verzoekers dienden op 29 mei 2013 een vierde asielaanvraag in.

1.19. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 3 juni 2013 ten aanzien van beide verzoekers de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.20. Op 19 juni 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een nieuwe beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en de beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten

De beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die verzoekers op 5 juli 2013 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 29.05.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

[K.M.] [...]

+ partner: [K.Z.] [...]

+ minderjarige kinderen:

[K.A.] [...]

[K.S.] [...]

[K.A.] [...]

[K.K.] [...]

Nationaliteit: Russische Federatie

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 14.06.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM,

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoeningen waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.”

Dit is de eerste bestreden beslissing

De bevelen om het grondgebied te verlaten, die verzoekers eveneens op 5 juli 2013 werden ter kennis gebracht, bevatten volgende motivering:

[...]

In uitvoering van de beslissing van

[P.Y.] ATTACHÉ,

[...]

gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aan de persoon die verklaart te heten:

[...]

het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

[...]

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

[...]

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 :

[...]

2° [...] langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Deze twee bevelen om het grondgebied te verlaten vormen de tweede en de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat verzoekers in één verzoekschrift drie beslissingen aanvechten. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu tonen verzoekers de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de tweede en de derde bestreden beslissing, die op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede en de derde bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekers tot enig verblijf zijn gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van de tweede en derde bestreden beslissing kaduuk worden.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan weerhouden worden als de belangrijkste, ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van de motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel, van het beginsel van behoorlijk bestuur en van het principe volgens hetwelke de administratieve overheid het geheel van de pertinente elementen eigen aan een zaak in overweging dient te nemen wanneer zij een beslissing neemt. Zij betogen tevens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“[...]”

TERWIJL

Ter inleidende titel, dient er te worden onderstreept dat noch de Dienst voor Vreemdelingenzaken, noch haar geneesheer-raadsman, rekening gehouden hebben met de medische documenten gecommuniceerd per fax van 7 juni 2013.

Welnu, de medische certificaten opgesteld door de Dokter [B.Y.] op datum van 2 juni 2013 verduidelijken duidelijk dat :

- de verzoeker niet kan terugkeren naar zijn land van oorsprong;
- er een risico bestaat op degradatie van de gezondheidsstaat van de verzoeker in geval van terugkeer naar zijn land van oorsprong.

Men kan niet anders dan vast te stellen dat het advies van de geneesheer- raadsman deze elementen niet weerlegt, zich tevreden stellende met het beschouwen dat “Het eventuele risico op suïcide is inherent aan vele psychische syndromen, Dit risico lijkt mij bij betrokkene niet hoger dan het gemiddelde aangezien hij in het verleden geen wanhoopsdaden beging noch ermee dreigde en ook nooit werd gehospitaliseerd. Er worden geen acute periodes beschreven”.

Dit enkel element volstaat om de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot gevolg te hebben.

Bovendien, kan men niet anders dan vast te stellen dat deze tweede beslissing tot onontvankelijkheid op quasi-identieke wijze werd gemotiveerd dan deze genomen door de Dienst voor Vreemdelingen-zaken op datum van 3 september 2012 en dat werd nietig verklaard door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen door haar Arrest n° 99.774 van 26 maart 2013.

Tenslotte, heeft de Dienst voor Vreemdelingenzaken misbruik gemaakt van haar macht door een quasi-identieke beslissing over te nemen dan deze die reeds werd nietig verklaard door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bovendien, kan men niet anders dan vast te stellen dat het advies van de geneesheer-raadsman van de Dienst voor Vreemdelingenzaken, opgesteld op datum van 14 juni 2013, geen melding maakt van de twee medische certificaten opgesteld door de Dokter [B.Y.] op datum van 2 juni 2013.

Welnu, deze twee medische certificaten zijn essentieel om de ernstigheid van de psychiatrische aandoening waaraan de verzoeker lijdt te appreciëren.

Dit enkel element volstaat eveneens om de nietigverklaring van de bestreden aktes en beslissingen tot gevolg te hebben.

1. Ter inleidende titel

Ter inleidende titel, dient de aandacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gevestigd te worden op het feit dat het artikel 9 ter, zoals gewijzigd door de wet van 8 januari 2012, verduidelijkt dat de aanvraag tot regularisatie van het verblijf om medische redenen « onontvankelijk » kan verklaard worden « 4° wanneer de geneesheer- function[...].aris of de aangestelde geneesheer door de minister of zijn afgevaardigde, zoals bepaald door de 1ste alinea 5, stelt vast in een advies dat de zieke manifest niet overeenkomt met een zieke zoals gedefinieerd in de 1ste §, alinea 1, dat plaats kan geven aan een machtiging van het verblijf in het Koninkrijk ; ». (vrije vertaling)

Welnu, er zal aangetoond worden in het vervolg van huidig beroep dat door te beschouwen dat de aanvraag tot regularisatie van het verblijf om medische redenen, ingediend door de verzoekers, in overeenstemming met de voorgenoemde wettelijke bepaling, niet « onontvankelijk » had mogen verklaard worden door de Dienst voor Vreemdelingenzaken.

Inderdaad, de verzoeker heeft, ter ondersteuning van zijn aanvraag tot regularisatie van het verblijf om medische redenen, meerdere medische certificaten voorgelegd, zowel algemene overeenkomende met het model opgesteld door de Dienst voor Vreemdelingenzaken, als gecircumstantieerde medische certificaten, opgesteld door de Dokter [O.B.Y.], psychiater nabij « Centre Hospitalier Universitaire Ambroise Paré » van Bergen, opgesteld op datum van 23 april 2012, medische certificaten verduidelijkende dat de verzoeker onder medicatie is voor zijn post-traumatische gezondheidsstaat van hoge intensiteit en van een ernstige depressieve episode met het risico tot het overgaan tot de auto-agressieve daad.

Er vloeit duidelijk uit deze diverse medische getuigschriften voort, dat in tegenstelling tot hetgeen de geneesheer-attaché van de Dienst voor Vreemdelingenzaken heeft beschouwd in zijn advies van 14 juni 2013, dat de aanvraag tot regularisatie ingediend door de verzoekers op datum van 25 mei 2012, had moeten worden beschouwd als zijnde « ontvankelijk » en het voorwerp moeten uitmaken van een grondig onderzoek vanwege de Dienst voor Vreemdelingenzaken, de ziekte waar de verzoeker aan lijdt als gevolg kunnen hebben dat « een dergelijke ziekte een reëel risico met zich meebrengt voor zijn leven of voor zijn fysieke integriteit of een reëel risico op onmenselijke en vernederende behandeling, wanneer er geen enkele adequate behandeling bestaat in zijn land van oorsprong of in het land waar hij verblijft. ». (vrije vertaling)

In haar Arrest 92.258 van 27 november 2012, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overigens beschouwd dat :

« (...) De Raad stelt vast dat de wettelijke aanpassing van het artikel 9, alinea 3, oude, van de Wet, in staat heeft gesteld, door middel van het aannemen van het artikel 9ter, om het artikel 15 van de directieve 2004/83/CE van 29 april 2004 te transpositioneren met betrekking tot de minimale normen met betrekking tot de condities die dienen voldaan te worden door de onderhorigen van een derde land of door apatriden om te kunnen beweren recht te hebben op het statuut van vluchteling of van personen, die om andere redenen, nood hebben aan een internationale bescherming, en met betrekking tot het behoud van deze statuten.

Het blijft echter in voege dat, door het aannemen van het pamflet van het artikel 9ter van de Wet, heeft de Wetgever de verdedigende partij een dwang willen opleggen door het onderzoeken van de beweerde pathologieën die uitgestrekter blijken dat deze die voortkomen uit de jurisprudentie ingeroepen door de verdedigende partij. Aldus, eerder dan gewoon en simpel te verwijzen naar het artikel 3 van het EVRM om de controle af te bakenen tot dewelke de verdedigende partij gehouden is, heeft de Wetgever meerdere specifieke hypothesen voorzien.

Ter lezing van het 1ste paragraaf van het artikel 9ter, ontdekt men inderdaad drie types van ziektes die dienen te leiden tot het verlenen van een verblijfstitel op basis van deze bepaling, wanneer er geen adequate behandeling bestaat in het land van oorsprong of in het land van residentie, met name :

- deze die een werkelijk risico met zich meebrengen voor het leven ;*
- deze die een werkelijk risico met zich meebrengen voor de fysieke integriteit ;*
- deze die een werkelijk risico met zich meebrengen op een onmenselijke en vernederende behandeling.*

Er vloeit uit voort dat de tekst zelf van het artikel 9ter niet een interpretatie in staat stelt die zou leiden tot de vereiste dat een risico « voor het leven » van een aanvrager, vermits hij vooropstelt, aan de zijde van het vitale risico, twee andere hypothesen.

(...)

Of de geneesheer-raadsman niet de volledigheid van de controle heeft uitgevoerd dat vereist is volgens het voornoemde artikel 9ter, werpt de Raad op, dat nadat te hebben beschouwd dat het medisch dossier niet in staat stelt om het bestaan vast te stellen van een ernstigheidsgraad vereist door het artikel 3 van het EVRM, zoals geïnterpreteerd door het EHRM dat een ziekte vereist dat een vitaal risico met zich meebrengt, gelet op de kritieke gezondheidsstaat of het zeer gevorderde stadium van de ziekte, is deze geneesheer-raadsman en, vervolgens, heeft de verdedigende partij, eruit afgeleid, onterecht, dat een machtiging van het verblijf niet kon worden verleend aan de eisende partij op basis van het artikel 9ter van de Wet. Welnu, zoals dit reeds werd uiteengelegd hierboven, beperkt het artikel 9ter van de Wet zich niet tot het risico van overlijden. Indien de vooronderstellingen van de redenering van de geneesheer-raadsman eventueel in staat stellen om te concluderen dat het geen ziekte betreft dat een werkelijk risico voor het leven inhoudt, stelt dit niet in staat om eruit af te leiden dat de ziekte waarvan sprake niet een risico tot een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt of een werkelijk risico op de fysieke integriteit. (...)» (Arrest CCE n° 92.258 van 27 november 2012, vrije vertaling)

Een identieke redenering dient gevolgd te worden in huidig geval.

Inderdaad, in zijn rapport opgesteld op datum van 28 mei 2013, heeft de geneesheer-raadsman van de Dienst voor Vreemdelingenzaken zich tevreden gesteld met het beschouwen dat « Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 06/01/201 blijkt dat de beschreven posttraumatische stress-stoornis (PTSS) en depressie, zelfs zonder behandeling, actueel geen reëel risico vormen voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Er zijn immers geen vitale organen aangetast. Eventuele afwezigheid van de huidige behandeling in het thuisland is dan ook niet onmenselijk noch vernederend. »,

Bovendien, in haar Arrest n° 97.651 van 21 februari 2013, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschouwd dat :

“ (...) Niettemin, los van de vraag of alle begrippen vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dienen gekoppeld te worden aan de rechtspraak van het EHRM blijkt uit de bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat dit artikel is gebaseerd op concepten zoals deze worden gehanteerd

door het EHRM. De bewoordingen « reëel risico » en « een onmenselijke of vernederende behandeling » van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet sluiten zeer nauw aan bij de bewoordingen van artikel 3 van het EHRM. Ook uit de parlementaire voorbereidingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen minstens ten dele heeft willen verbinden aan het EHRM en de verwijdering van ernstig ziekte vreemdelingen te analyseren teneinde na te gaan vanaf wanneer ziektes binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EHRM vallen.

Niettegenstaande het geven dat het EHRM tot op de dag van vandaag enkel een schending van artikel 3 van het EHRM heeft weerhouden in een situatie waarin er sprake was van een kritieke en vergevorderde gezondheidstoestand, stelt het EHRM het voorhanden zijn van een actuele directe levensbedreiging niet voorop als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EHRM kan worden vastgesteld. In het Arrest N. t. Het Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05) bepaalt de Grote Kamer welke ziektes onder het toepassing van artikel 3 van EHRM kunnen ressorteren : “the same principles must apply on relation to the expulsion of any person afflicted with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicant’s country of origin or which may be available only at substantial cost” (“de principes van artikel 3 van het EHRM zijn van toepassing op de uitwijzing van elke person die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijk niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost”).

Het Hof he[ef]t dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EHRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog zullen evolueren naar acute levensbedreiging. Uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van ziekte vreemdelingen blijkt dat het Hof bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EHRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van de ernst van de aandoening of de ziekte “levensbedreiging” dient te zijn “gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Het criterium dat het EHRM hanteert is of er sprake is van “zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”. Hierbij dient allereerst vast te staan dat het een aandoening betreft die een voldoende ernst heeft opdat deze aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EHRM, m.a.w. een banale ziekte zal uitgesloten worden van het toepassingsgebied van artikel 3 van het EHRM. Waar de arts-adviseur motiveert dat “Uit het medische dossier blijkt dat de beschreven PTSS en de beschreven persoonlijkheidsstoornis geen aandoeningen zijn die een directe bedreiging vormen voor het leven van betrokkene”, kan evenwel niet zonder meer worden afgeleid dat verzoeker lijdt aan een banale aandoeningen maar enkel dat hij lijdt aan aandoeningen die een directe bedreiging inhouden voor zijn leven. In haar beoordeling van artikel 3 van het EHRM weegt het EHRM vervolgens het volgende af : de beschikbaarheid van de vereiste zorgen en de medicatie in het herkomstland en, in mindere mate, de toegankelijkheid van de vereiste medische behandeling en zorgen in het land waarnaar de vreemdeling zal worden uitgewezen, de graad van ernst van de ziekte en, indien hierover gegevens bekend zijn, of er nog familie aanwezig is en of er opvang voorhanden is in het land van herkomst.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt aldus dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EHRM meer betreft dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene, gezien zijn huidige gezondheidstoestand, fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het Hof heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EHRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EHRM. Aldus motiveert het Hof in zijn arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling heden zich niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaar[...]heid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (...).

Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land

van herkomst of zonder aan te geven dat het slechts een banale ziekte betreft, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EHRM bij de verwijdering van ziekte vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

Verzoeker kan dan ook worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder niet op wettige wijze kon besluiten dat er geen sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf door enkel na te gaan of er sprake is van een actuele, directe levensbedreiging, en zonder een onderzoek te doen naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de vereiste medische zorgen en opvolging in het land van herkomst of verblijf of zonder aan te geven dat er slechts sprake is van banale aandoeningen. Voorts steunt de eerste bestreden beslissing op een deductie van de arts- adviseur die geen steun vindt in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Er werd in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet nagegaan of er sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

De zorgvuldigheidsplicht en materiële motiveringsplicht werden geschonden in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel of van het overige middel dringt zich bijgevolg niet op (RvS, 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr 111.881)."

Er zal aangetoond worden in het vervolg van huidig beroep dat een identieke redenering dient opgevolgd te worden in huidig geval.

Dit enkel element volstaat om de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot gevolg te hebben.

2. Schending van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden

Er dient aan te worden herinnerd dat overeenkomstig het 1ste artikel van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, wie dan ook die valt onder de jurisdictie van de Staat, het genot moet krijgen van de rechten die daarbij horen. Het verbod tot onmenselijke en vernederende behandelingen, is dus eveneens van toepassing op vreemde onderhorigen die zich op het Belgisch territorium bevinden, zonder dat vereist is om daarenboven zicht te hebben op de situatie, regulier of niet, van de geïnteresseerde (zie C.E., arrest n° 82.698 van 5 oktober 1999).

Volgens de jurisprudentie van de Raad van State, kan de administratie, wanneer er medische redenen ingeroepen worden ter ondersteuning van een aanvraag tot machtiging van het verblijf, ze niet omzeilen.

De administratie moet overgaan tot een grondig onderzoek van de medische situatie van de vreemdeling door « de noodzakelijke onderzoeken » te verrichten, teneinde volledig op de hoogte te zijn van de situatie van de persoon, waarvan de gezondheidsstaat voorgesteld wordt als zijnde deficiënt en om in staat te zijn om zich uit te spreken "in perfecte kennis van zaken" (zie Raad van State, arrest n° 91.709 van 19 december 2000, vrije vertaling).

Inderdaad, de Raad van State heeft beschouw[d] dat « het de autoriteit toebehoort die gevat is door een aanvraag tot machtiging (...) van het verblijf om een medische reden (...) om de omstandigheden van de zaak te appreciëren in het licht van de sanitaire en sociale situatie van het land van bestemming, maar eveneens in het licht van de gevolgen van de maatregel van verwijdering op de gezondheid van de geïnteresseerde » (Raad van State, arrest n° 82.698 van 5 oktober 1999, vrije vertaling).

Welnu, in huidig geval, is de administratie niet overgegaan tot één van deze onderzoeken.

Inderdaad, noch de bestreden beslissing, noch het rapport opgesteld door de Dokter [W.V.D.] op datum van 14 juni 2013, verduidelijken op geen enkele manier of deze laatste eveneens een psychiater is.

Welnu, in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie van het verblijf om medisch redenen, heeft de verzoeker medische getuigschriften neergelegd opgesteld door zijn psychiater, de Dokter [O.B.Y.], psychiater nabij « Centre Hospitalier Universitaire Ambroise Paré » van Bergen, opgesteld op datum

van 23 april 2012 en 2 juni 2013, medische certificaten verduidelijkende dat de verzoeker onder medicatie is voor zijn post-traumatische gezondheidsstaat van hoge intensiteit en van een ernstige depressieve episode met het risico tot het overgaan tot de auto-agressieve daad.

Men kan niet anders dan vast te stellen dat het rapport van de geneesheer- attaché deze elementen niet op een geldige wijze weerlegt.

Welnu, bij gebreke tot het overgaan tot de noodzakelijke onderzoeken, weerlegt de administratie niet op een serieuze manier dat een verwijdering van het territorium, een onmenselijke en vernederende behandeling kan inhouden in de zin van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (Raad van State, Arrest n° 93.594 van 27 februari 2001).

In geval van huidige, in het licht van hetgeen voorafgaat, blijkt er duidelijk dat door het nemen van de bestreden beslissing, de administratie het artikel 3 van de Europese Conventie voor het behoud van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden heeft geschonden.

3. Schending van het principe van een behoorlijke administratie, van de ontbrekende, inexacte, onvoldoende en contradictorische motivering en, vanaf dan, van het gebrek aan toegelaten wettelijke motieven, van het voorzichtigheidsprincipe en van de manifeste appreciatiefout

a) In theorie

Het principe van een behoorlijke administratie omvat meerdere noties en verplicht de administratie, meer bepaald de Dienst voor Vreemdelingenzaken, om haar beslissingen te nemen met inachtneming van een zeker aantal principes (zie Y. VAN MENSEL, « Het Beginsel van behoorlijk bestuur », Kluwer, 1990, p. 10 en volgende).

De administratie moet met name de rechten van verdediging, de regel van een evenwichtige procedure, de noodzaak tot onpartijdigheid en het minutieus voorbereiden van administratieve beslissingen respecteren.

Het principe van een behoorlijke administratie moet ook in samenhang gelezen worden met de principes van het voorzichtig en minutieus omgaan van de administratie, wanneer ze zich uitspreekt over een zaak, door de nodige maatregelen te treffen en het zoveel als mogelijk bijeen verzamelen van informatie relatief aan de zaak.

Dat de Raad van State geoordeeld heeft dat het middel getrokken uit de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur gegrond is wanneer wordt vastgesteld dat « de tegenpartij de bestreden beslissing genomen heeft (...) zonder kennis te nemen van de vorderingstoestand van het project ; dat wanneer ze zich had ingelicht in dit opzicht bij de aanvragers of hun Raad, ze vernomen zou hebben dat het project in kwestie op gang was om gerealiseerd te worden » (v. C.E. n° 77.273, 30.11.1998, vrije vertaling).

b) Het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden en de plichten van de administratie

1°) Schending door de administratie van haar verplichting om te antwoorden op de aanvraag van de vreemdeling

In huidig geval, hebben de verzoekers, in hun aanvraag gegrond op het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, meerdere elementen opgeworpen relatief aan de problemen van een post-traumatisch stress en van hoge intensiteit van de verzoeker met een ernstige depressieve episode met het risico tot het overgaan tot de auto-agressieve daad.

Welnu, niet alleen de verschillende certificaten en medische documenten zijn niet correct en volledig onderzocht door de tegenpartij in de bestreden beslissing, maar bovendien, heeft de tegenpartij het niet nuttig geacht om de 1ste verzoeker te laten onderzoeken door een gespecialiseerde geneesheer - raadsman.

Welnu, volgens de jurisprudentie van de Raad van State, moet vanaf dat er medische motieven worden ingeroepen ter ondersteuning van een aanvraag tot machtiging van het verblijf, de Minister van Binnenlandse Zaken hierop antwoorden (zie Raad van State, arrest n° 79.089 van 4 maart 1999).

De administratie moet rekening houden met alle informatie die haar is gecommuniceerd geweest door de vreemdeling.

Welnu, dit is niet het geval geweest in huidig geval, omdat de tegenpartij absoluut geen rekening heeft gehouden met de medische informatie, komende van de Dokter [O.B.Y.], psychiater nabij « Centre Hospitalier Universitaire Ambroise Paré » van Bergen, opgesteld op datum van 23 april 2012 en 2 juni 2013, medische certificaten verduidelijkende dat de verzoeker onder medicatie is voor zijn post-traumatische gezondheidsstaat van hoge intensiteit en van een ernstige depressieve episode met het risico tot het overgaan tot de auto-agressieve daad (zie hiervoor).

Bovendien, kan men niet anders dan vast te stellen dat ondanks de duidelijke voorzichtigheid geformuleerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar Arrest van 4 maart 2011, de geneesheer-attaché van de Dienst voor Vreemdelingenzaken het niet nuttig geacht heeft, om het advies in te winnen van een psychiater, alvorens zijn advies op te stellen ter attentie van de gespecialiseerde sectie van de Dienst voor Vreemdelingenzaken.

In dit opzicht, dient de aandacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gevestigd te worden op het feit dat, in haar Arrest van n° 57.377 van 4 maart 2011, de Raad verduidelijkt heeft dat :

« De ambtenaar-geneesheer die tot een conclusie komt die lijnrecht ingaat tegen een standpunt van een gespecialiseerd geneesheer, mag dan ook verwacht worden dat hij, in die specifieke situatie, niet louter op zijn eigen kwalificaties vertrouwt. In voorliggende zaak, rekening houdende met de hoger vermelde gegevens, dient dan ook te worden besloten dat ambtenaar- geneesheer het zorgvuldigheidsbeginsel heeft miskend door [g]een bekomend advies in te winnen van een andere gespecialiseerde geneesheer, in casu een psychiater, alvorens een advies te verlenen omtrent de medische situatie van eerste verzoeker.

Dat verweerder zich heeft gebaseerd op een advies dat op onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen dient te worden besloten dat deze beslissing zelf ook met miskenning van het zorgvuldigheidsbeginsel is gekomen. ».

Een identieke redenering dient gevolgd te worden in huidig geval.

In huidig geval, kan men niet anders dan vast te stellen dat de Dienst voor Vreemdelingenzaken op geen enkele manier rekening heeft gehouden met deze “voorzichtigheid” en op geen enkele manier, beroep heeft gedaan op een psychiater, alvorens zijn bestreden beslissing te nemen, om de medische documenten te onderzoeken voorgelegd door de verzoeker en, in dat geval, om over te gaan tot het onderzoek van deze laatste.

2°) Schending door de administratie van haar verplichting om te oordelen in perfecte kennis van zaken

De administratie moet overgaan tot een grondig onderzoek van de medische situatie van de vreemdeling door « de noodzakelijke onderzoeken » te verrichten, zodat men volledig op de hoogte is van de situatie van de persoon waarvan de gezondheidsstaat als deficiënt wordt voorgesteld en om in staat te zijn om zich te kunnen uitspreken “in perfecte kennis van zaken” (zie Raad van State, arrest n° 91.709 van 19 december 2000).

De Raad van State heeft aldus geoordeeld dat “het toebehoort aan de autoriteit die gevat is met een aanvraag tot machtiging of van prerogatie van verblijf om medische reden of wanneer ze een maatregel van verwijdering vooropstelt, om de omstandigheden van de zaak te appreciëren in het licht van de sanitaire en sociale situatie van het land van bestemming, maar eveneens in het licht van de gevolgen van de maatregel van verwijdering op de gezondheid van de geïnteresseerde » (zie Raad van State, arrest n° 82.698 van 5 oktober 1999, vrije vertaling).

De administratie moet er dus op toezien dat de vreemdeling in staat is om de reis af te leggen naar zijn land van herkomst. Indien dit het geval is, zal het haar toekomen om de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke zorgen te onderzoeken, die de staat van de vreemdeling vereisen. Indien men niet overgaat tot de noodzakelijke onderzoeken, kan de administratie het risico dat een verwijdering van het territorium een onmenselijke en vernederende behandeling kan vormen in de zin van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, niet op een serieuze manier weerleggen (zie Raad van State, arrest n°

93.594 van 27 februari 2001 : de administratie had zich niet ingelicht over de toegankelijkheid van de noodzakelijke geneesmiddelen die vereist waren voor het medisch opvolgen van de geïnteresseerde).

In huidig geval, zijn deze diverse onderzoeken niet uitgevoerd geweest door de tegenpartij, die dus niet op een serieuze manier het risico, voor de 1ste verzoeker, heeft weerlegd om een onmenselijke en vernederende behandeling te ondergaan in de zin van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, in geval van gedwongen terugkeer naar de Federatie van Rusland.

Inderdaad, noch de bestreden beslissing, noch het rapport van de geneesheer - raadsman verduidelijken welke de beschikbaarheid en/of toegankelijkheid is van de psychiatrische behandeling te volgen door de verzoeker - Dokter [O.B.Y.] heeft verduidelijkt dat hij voort zou moeten worden opgevolgd en onder medicatie dient te zijn.

In dit opzicht, dient er te worden opgeworpen dat noch de bestreden beslissing, noch het rapport van de geneesheer-raadsman van de Dienst voor Vreemdelingenzaken verduidelijken welke de beschikbaarheid en toegankelijkheid is van de te volgen psychiatrische en medicamenteuze behandeling door de verzoeker in geval van terugkeer naar Kabardino- Balkarië.

Bovendien, kan men niet anders dan vast te stellen dat er op geen enkele manier aangetoond werd door de Dienst voor Vreemdelingenzaken, dat in geval van terugkeer naar de Federatie van Rusland - Republiek van Kabardino-Balkarië, de verzoeker effectief zou kunnen genieten van de zorgen, zowel medicamenteus als psychologisch/psychiatrisch, die de gezondheidsstaat van de verzoeker nochtans vereist.

3°) Schending door de administratie van haar verplichting om de ernstigheid van de staat van de 1ste verzoeker te onderzoeken

De administratie, moet op « een adequate en voldoende wijze » de particuliere aspecten van de situatie van de zieke vreemdeling benaderen. De graad van zwaarte van deze verplichting is nog hoger wanneer de gezondheidsstaat van de vreemdeling geëvalueerd is geweest door een geneesheer - specialist (zie Raad van State, arrest n° 73.013 van 7 april 1998).

Het komt de autoriteit toe om over te gaan tot een "grondig" onderzoek van de situatie van de zieke, in gebreke hiervan dient ze de raad in te winnen van een expert (zie Raad van State, arrest n° 75.897 van 24 september 1998).

In huidig geval, is de zwaarte van het gecircumstantieerd inachtnemen, geformuleerd door de geneesheer-specialist die de 1ste verzoeker behandelt, zodanig dat het de tegenpartij ertoe had moeten bewegen om over te gaan tot nadere onderzoeken door het advies van een onafhankelijke specialist te raadplegen (zie Raad van State, arrest n° 75.897 van 24 september 1998).

Dit is niet het geval geweest in huidige.

In huidig geval, is de 1ste verzoeker nooit gezien geweest door de geneesheer -raadsman van de tegenpartij, dr. [W.V.D.], die daarbovenop, volgens de documenten in het administratief dossier, helemaal geen specialisatie in de psychiatrie heeft. Welnu, de Raad van State beschouwt dat « in het bezit van gecircumstantieerde medische attesten opgesteld door een geneesheer - specialist die een onwenselijk advies uitspreekt wat betreft de verwijdering van de aanvrager, kon de tegenpartij zich niet tevreden stellen met de opinie van haar geneesheer - raadsman, die, indien hij gespecialiseerd is in «verzekeringsgeneeskunde» en in «gezondheidseconomie», niet gespecialiseerd blijkt te zijn in de tak van de behandelende geneeskunde, waaraan de aanvrager lijdt » (Raad van State, arrest n° 111.609 van 16 oktober 2002, vrije vertaling).

In huidig geval, heeft de 1ste verzoeker, meerdere medische certificaten en getuigschriften voorgelegd, opgesteld door een specialist (psychiater) die hem volgt sinds een jaar en half in België, getuigschriften waarvan de inhoud perfect gekend is door de tegenpartij op het ogenblik van het nemen van haar beslissing en dus is de inhoud niet op een geldige wijze weerlegt door de tegenpartij in de bestreden beslissing.

Bovendien, kan men niet anders dan vast te stellen dat ondanks de duidelijke voorzichtigheid geformuleerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar Arrest van 4 maart 2011, de geneesheer-attaché van de Dienst voor Vreemdelingenzaken het niet nuttig geacht heeft, om het advies in te winnen van een psychiater, alvorens zijn advies op te stellen ter attentie van de gespecialiseerde sectie van de Dienst voor Vreemdelingenzaken.

In dit opzicht, dient de aandacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gevestigd te worden op het feit dat, in haar Arrest van n° 57.377 van 4 maart 2011, de Raad verduidelijkt heeft dat :

« De ambtenaar-geneesheer die tot een conclusie komt die lijnrecht ingaat tegen een standpunt van een gespecialiseerd geneesheer, mag dan ook verwacht worden dat hij, in die specifieke situatie, niet louter op zijn eigen kwalificaties vertrouwt. In voorliggende zaak, rekening houdende met de hoger vermelde gegevens, dient dan ook te worden besloten dat ambtenaar- geneesheer het zorgvuldigheidsbeginsel heeft miskend door [g]een bekomend advies in te winnen van een andere gespecialiseerde geneesheer, in casu een psychiater, alvorens een advies te verlenen omtrent de medische situatie van eerste verzoeker.

Dat verweerder zich heeft gebaseerd op een advies dat op onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen dient te worden besloten dat deze beslissing zelf ook met miskenning van het zorgvuldigheidsbeginsel is gekomen. ».

Een identieke redenering dient gevolgd te worden in huidig geval.

4°) Schending door de administratie van haar verplichting om de beschikbaarheid van de zorgen in het land van herkomst te onderzoeken

De administratie moet aantonen dat ze de moeite heeft genomen om erop toe te zien dat de vreemdeling in zijn land kan beschikken over de zorgen die zijn staat vereist (zie Raad van State, arrest n° 95.175 van 7 mei 2001).

De administratie kan niet beweren, zonder een manifeste appreciatiefout te begaan, dat een terugkeer naar zijn land van herkomst mogelijk is wanneer blijkt dat de beschikbaarheid van een psychiatrisch opvolgen van de geïnteresseerde op geen enkele manier onderzocht is geweest in het kader van het onderzoek door zijn geneesheer-raadsman (zie Raad van State, arrest n° 91.152 van 29 november 2000).

Deze verificatie is niet gebeurd in huidig geval.

5°) Schending door de administratie van haar verplichting om de toegankelijkheid van de zorgen van de 1ste verzoeker in zijn land van herkomst te onderzoeken

Volgens de jurisprudentie van de Raad van State, moet de administratie ervoor zorgen dat de beschikbare zorgen in het land van bestemming (in dit geval eveneens in het land van herkomst van de verzoekers) financieel toegankelijk zijn voor de geïnteresseerde. Inderdaad, volgens de Raad van State, maakt de hulpbehoefte van de vreemdeling “de effectieve toegankelijkheid” “aleatoire” aan de nodige zorgen (zie Raad van State, arrest n° 80.553 van 1er juni 1999).

De Raad van State heeft overigens geoordeeld dat de administratie het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden miskent, wanneer ze beslist een vreemdeling te verwijderen zonder zich te vergewissen, enerzijds, over de kwaliteit van de zorgen die hem zouden kunnen worden toegediend in zijn land en anderzijds, over de toegankelijkheid van deze voor een persoon “van welke verschijning dan ook” (zie Raad van State, arrest n° 82.698 van 5 oktober 1999).

In huidig geval, kan men niet anders dan vast te stellen dat deze vraag op geen enkele manier onderzocht is geweest door de tegenpartij in de bestreden beslissing.

In huidig geval, heeft de tegenpartij haar verplichting tot het onderzoeken van de toegankelijkheid van de nodige zorgen door de verzoeker in zijn land van herkomst, geschonden.

Uit hetgeen vooraf gaat, vloeit voort dat de tegenpartij, door het nemen van de bestreden beslissing, het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de

fundamentele vrijheden en het principe van een behoorlijke administratie schendt, de bestreden beslissing niet op een adequate manier gemotiveerd heeft, het principe van de zorgvuldigheid heeft geschonden en een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt.

4. Schending van de artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 relatief aan de formele motivering van administratieve aktes

De verzoekers weerleggen de motivering, van de bestreden aktes en beslissingen omdat ze inadequaat zijn ; dat een grondig onderzoek van de behouden en ontwikkelde argumenten niet gerealiseerd is geweest ; dat ze vanaf dan inexact is.

Inderdaad, om aan de wensen van de wetgever te voldoen, moet de administratieve beslissing genomen ten aanzien van de aanvrager, wettelijk gemotiveerd zijn in overeenstemming met de vereisten van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De wet van 29 juli 1991 vermeld[t] in haar artikel 2 de verplichting om op formele wijze elke administratieve beslissing met individuele draagwijdte te motiveren.

Het artikel 3 van dezelfde wet stelt dat "opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen". Hetzelfde artikel stelt eveneens dat de motivering "afdoende moet zijn".

Welnu, in huidig geval, is er duidelijk aangetoond hiervoor dat de motivering van de bestreden beslissing niet adequaat is.

De draagwijdte van de motivering moet in overeenstemming zijn met het belang van de beslissing (LEROY M., « La nature, l'étendue et les sanctions de l'obligation de motiver », in het Rapport de la journée d'études de Namur du 8 mai 1992 sur la motivation formelle des actes administratifs, 12-13).

De eis van de motivering van een beslissing heeft als doel dat de betrokkene volledige kennis heeft van de redenen die de beslissing rechtvaardigen (Raad van State, 12.05.1989, Arrest 32.560, R.A.C.E., 1989).

Inderdaad, «een beslissing motiveren in de formele zin van het woord, is het uiteenleggen, uitleggen in de beslissing zelf de redenering in rechte en in feite, dat gediend heeft voor de motivering. Het is het officialiseren in het wat en waarom de auteur van de beslissing geoordeeld heeft zijn bevoegdheid te kunnen toepassen op de situatie in feite dat hem is voorgelegd » (LAGASSE D., « La loi du 28.7.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs », Orientations, 1993, p. 68, vrije vertaling).

Dat bovendien de motivering ook nog "afdoende" moet zijn, te weten dat zij betrekking moet hebben tot de beslissing, dat zij duidelijk, precies, volledig, en voldoende dient te zijn.

De Raad van State heeft de gelegenheid gehad om zich uit te spreken omtrent hetgeen dient te worden begrepen onder het begrip "motivering".

Het is niet voldoende dat het administratief dossier bepaalde feiten bevat op dewelke een beslissing gestoeld is om te kunnen oordelen dat aan de motivering werd voldaan (zie D VANDERMEERSCH, Chron. de jurip., « L'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, J.T., 1987, p. 588 en volgende ; Raad van State, 24/08/1993, Arrest 42.488).

De Raad van State oordeelt immers terecht dat er enkel acht kan worden gesla[gen] op de redenen die in de bestreden beslissing vermeld staan (C.E., 30.3.1993, Arrêt 42.488).

Er dient immers op te worden gewezen dat de administratie ertoe gehouden is « zich een discipline op te leggen die haar verplicht om over te gaan tot een minutieus onderzoek van iedere zaak en haar beslissingen te rechtvaardigen, zonder zich te kunnen verschuilen achter de kennis van de geïnteresseerden van de motieven van de beslissingen hen betreffende, op een manier om hen in staat te stellen om na te gaan of er overgegaan is tot dit onderzoek » (Doc. Parl. Sénat, 1990-1991, n° 215-2 (s.e. 1998), vrije vertaling)."

4.2. Verweerder repliceert als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat bij per fax d.d. 7 juni 2013 inderdaad nog nieuwe medische stukken werden overgemaakt. Deze stukken werden toegevoegd aan het administratief dossier. In de eerste bestreden beslissing werd echter terecht gemotiveerd dat op straffe van onontvankelijkheid het standaard medisch getuigschrift bij de aanvraag moet gevoegd worden, overeenkomstig artikel 9ter, §1, derde lid van de vreemdelingenwet. De beoordeling door de arts-attaché in de zin van artikel 9ter, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet kan bijgevolg enkel gaan over het standaard medisch getuigschrift dat bij de aanvraag werd gevoegd en de eventuele bijlagen, indien hiernaar werd verwezen in het standaard medisch getuigschrift. Verzoekers maken het tegendeel niet aannem[e]lijk.

[...]

Uit [artikel 9ter, §1, vijfde lid, van de vreemdelingenwet] blijkt duidelijk dat het de ambtenaar-geneesheer is die beschikt over de beoordelingsbevoegdheid. De ambtenaar-geneesheer hoeft niet in debat te gaan met de arts die het standaard medisch attest heeft ingevuld, noch moet hij motiveren waarom hij van dit attest "afwijkt". De wet voorziet enkel dat het de ambtenaar-geneesheer is die de bevoegdheid heeft om te oordelen. Evenmin is het zo dat de ambtenaar-geneesheer verplicht zou zijn een specialist te consulteren om de loutere reden dat een specialist het standaard formulier heeft ondertekend. Een dergelijke interpretatie is veel te formalistisch en hiërarchiseert de verhoudingen tussen artsen op onrealistische wijze. Enkel indien er gerede twijfel is, waardoor hij niet tot zijn advies kan komen, is de ambtenaar-geneesheer gehouden het advies van deskundigen in te winnen.

In elk geval is de ambtenaar-geneesheer of adviserend arts in geen geval verplicht, louter omwille van het feit dat de betrokkene een specialist heeft geconsulteerd, om op zijn beurt een specialist te consulteren of verzoeker te onderzoeken. Dit zou de ambtenaar-geneesheer of adviserend arts er in praktijk al gauw toe verplichten bij quasi elke aanvraag over te gaan tot de consultatie van een specialist dan wel een persoonlijk onderzoek. Een dergelijke interpretatie gaat voorbij aan artikel 9ter, dat voorziet dat de beoordeling in beginsel gebeurt door de ambtenaar-geneesheer, behalve in het geval van gerede twijfel, wat in casu niet het geval blijkt te zijn.

Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat dit artikel gebaseerd is op de concepten (een "reëel risico" voor zijn leven of fysieke integriteit of een "reëel risico" inhoudt op een "onmenselijke of vernederende behandeling") zoals deze worden gehanteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Zulks blijkt niet enkel uit de bewoordingen van het artikel zelf doch ook uit de parlementaire voorbereiding. Hieruit blijkt namelijk dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Zo blijkt uit de Memorie van Toelichting van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat:

Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b) , van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling) (Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 9).

Zo blijkt uit de artikelsgewijze bespreking in de Memorie van Toelichting van artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (ter invoering van nieuw art. 9ter in de Vreemdelingenwet) dat :

Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van

de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 35).

Inzake de subsidiaire bescherming, conform artikel 2 e) en artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG stelt de wetgever in de Memorie van Toelichting dat " de term «reëel risico» (...) hier gebruikt naar analogie van de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 EVRM (Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 85).

De begrippen 'reëel risico voor het leven of fysieke integriteit' werden in 1993 in de vreemdelingenwet geïntroduceerd als bescherming tegen schendingen van artikel 3 van het EVRM. Bij het invoeren van artikel 9ter in 2006 werden die begrippen overgenomen in dit artikel. Zo kan worden vastgesteld dat de wet van 6 mei 1993 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tezamen met de eerste vorm van subsidiaire bescherming, de begrippen leven en fysieke integriteit in de vreemdelingenwet introduceerde.

Artikel 63/5, lid 4 en 5 van de vreemdelingenwet werd door artikel 24, 3° van de wet van 6 mei 1993 destijds als volgt gewijzigd:

"In geval van betwisting van de betwiste beslissing heeft de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of één van zijn adjuncten tevens uitdrukkelijk advies over de eventuele terugleiding van betrokkenen naar de grens van het land dat hij is ontvlucht en waar, volgens zijn verklaringen, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

Wanneer de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of één van zijn adjuncten een beslissing waartegen een dringend beroep is ingesteld, bevestigt, vermeldt hij uitdrukkelijk of de bestreden beslissing en de maatregel tot verwijdering bedoeld in lid 1 en lid 2 uitvoerbaar zijn niettegenstaande elk hoger beroep. "

Nopens voormeld artikel staat in de memorie van toelichting bij de wet van 6 mei 1993 het volgende te lezen:

"4. Conformiteit met de Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden en met het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen :
(...)

De Commissaris-generaal kan ook alle klachten die gesteund zijn op artikel 3 van de Europese Conventie behandelen (beslissing waaruit de nodige gevolgen worden getrokken) en heeft de speciale verantwoordelijkheid om de bestuursbeslissing waarbij iemands leven, fysieke integriteit of vrijheid op het spel staat aan de meest zorgvuldige en kritische toetsing te onderwerpen. De Commissaris-generaal zal de vrees die iemand koestert voor zijn leven of vrijheid aan een uitgebreid onderzoek onderwerpen (zie artikel 24 van dit ontwerp: de commissaris-generaal geeft advies over de terugleiding van de asielzoeker naar het land dat hij ontvlucht en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar verkeren)(Parl. St., Senaat, memorie van toelichting, 1992-1993, n°555-1, p 4-5) .

De begrippen "gevaar voor het leven en de fysieke integriteit" werden aldus (in een eerste vorm van subsidiaire bescherming opgenomen in de vreemdelingenwet, om te beantwoorden aan het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens meer in het bijzonder aan artikel 3 van het EVRM .

Uit de voorbereidende werken van de vreemdelingenwet blijkt dat men op deze beginselen heeft willen voortborduren bij de omzetting van de richtlijn 2004/83/EG :

"Bij wijze van inleiding moet worden opgemerkt dat de Belgische verblijfs- en asielprocedure momenteel al een aantal indirecte mogelijkheden biedt betreffende het concept subsidiaire bescherming. De omzetting van de richtlijn noopt echter tot de invoering van een formele procedure voor subsidiaire bescherming in het Belgische rechtssysteem.

De Belgische verblijfs- en asielprocedure die heden voor een groot deel op een indirecte wijze de situaties voor subsidiaire bescherming uit de richtlijn dekken, zijn:

(...)

b. het advies over de terugleiding gegeven door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, een onafhankelijke asielinstantie in het kader van het onderzoek van de asielaanvraag in de ontvankelijkheidsprocedure, dit conform artikel 63/5, 4de lid, van de wet van 15 december 1980.

(...)

c. de machtiging tot verblijf van langer dan drie maand op grond van artikel 9,3de lid van de wet van 15 december 1980, die openstaat voor elke vreemdeling" (Parl. St., Kamer, 2005- 2006, DOC 51 2478/001, p. 7-8).

Het is dan ook duidelijk de bedoeling van de wetgever in 2006 geweest, bij de invoering van artikel 9ter met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen, om de toepassing ervan volledig te verbinden aan artikel 3 van het EVRM, niet enkel met betrekking tot het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, doch ook met betrekking tot het gevaar voor het leven en de fysieke integriteit waarbij de term "gevaar", bovendien door het concept "reëel risico" voor het leven en de fysieke integriteit werd vervangen, daarbij nog duidelijker verwijzend naar artikel 3 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM.

De arts-attaché adviseerde op 14 juni 2013 dat de depressieve stoornis en het PTSD een natuurlijk verloop kennen over enkele maanden of jaren, ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf. Het aangehaalde risico op suicide is inherent aan vele psychische syndromen[.] Het risico lijkt voor verzoeker, volgens de arts-attaché, niet hoger dan het gemiddelde, aangezien verzoeker in het verleden nooit enige poging ondernomen heeft en nooit gehospitaliseerd werd. Er waren geen acute periodes.

In de gegeven omstandigheden houdt de eventuele afwezigheid van een adequate behandeling in het land van herkomst geenszins een reëel risico in op een onmenselijke of vernederende behandeling, nu deze geenszins noodzakelijk is.

Verzoeker lijkt verder niet te betwisten dat de voorgehouden ziekte geen reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit.

In zoverre verzoekers verwijzen naar de rechtspraak van de Raad, dient te worden vastgesteld dat het EHRM wel degelijk van oordeel is dat een gebrek aan een levensbedreigend, vergevorderd, kritiek stadium doorslaggevend is om de toepassing van artikel 3 van het EVRM uit te sluiten. Een actuele levensbedreiging is bijgevolg onontbeerlijk om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te kunnen komen. Zoals in de eerste bestreden beslissing ook werd weergegeven blijkt immers duidelijk uit deze rechtspraak van het EHRM dat, naast het ontbreken van een behandeling in het land van herkomst en het ontbreken van sociale opvangmogelijkheden, ook de actuele gezondheidstoestand bij een uitwijzing van een ernstig zieke kritiek moet zijn alvorens artikel 3 van het EVRM van toepassing kan zijn. Dit geldt des te meer sinds het standpunt van de Grote Kamer van het EHRM in het arrest N. t. VK van 27 mei 2008.

Zie arrest CEDH, 20 décembre 2011, Yoh-Ekale Mwanje c. Belgique, §§ 81-86.

Het niet voorhanden zijn van behandeling in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging wordt door het EHRM systematisch als onvoldoende beschouwd voor toepassing van artikel 3 van het EVRM en is bijgevolg reeds herhaaldelijk uitgesloten uit het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. Er dienen immers nog dwingendere humanitaire omstandigheden aanwezig te zijn die betrekking hebben op de actuele gezondheidstoestand, die kritiek moet zijn (Yoh-Ekale Mwanje c. Belgique §83 : « Selon la Cour, il faut donc que des considérations humanitaires encore plus impérieuses caractérisent l'affaire. Ces considérations tiennent principalement à l'état de santé des intéressés avant l'exécution de la décision d'éloignement ») . Of nog EO c. Italie (Décision, no 34724/10 § 34-40).

Het gaat daarbij inderdaad, over de zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Zelfs indien het resultaat van het onderzoek van de behandelingsmogelijkheden en sociale omvang niet goed is, heeft het EHRM louter wegens het ontbreken van een zeer ernstige actuele gezondheidstoestand vaak besloten dat er geen schending van artikel 3 van het EVRM aanvaard kan worden.

Sinds 1997 werd met betrekking tot de uitwijzing van een ernstig zieke dan ook niet meer tot een schending van artikel 3 van het EVRM besloten.

Ook in het arrest van het EHRM I.K. v. AUSTRIA (Application no. 2964/12) van 28 maart 2013 wordt duidelijk overwogen dat de gezondheidstoestand geenszins een verwijdering in de weg zou staan en dit op grond van de gezondheidstoestand alleen. Markant in deze is dat het EHRM tot een dergelijke conclusie komt zonder onderzoek van de medische faciliteiten in Rusland en evenmin werd de "social support" voor verzoeker in Rusland onderzocht. Enkel rapporten over de algemene veiligheidssituatie in de Chechen Republic werden bekeken.

Een onderzoek van de behandelingsmogelijkheden is bovendien hoe dan ook een inschatting en geen exacte wetenschap en ook een onderzoek van de sociale opvangmogelijkheden is speculatief, omdat dit vaak louter op beweringen gebaseerd is. Ook prognoses over de evolutie van een gezondheidstoestand (zonder wetenschappelijke onderbouw) van behandelende artsen, worden door het EHRM bovendien zeer vaak afgedaan als louter speculatief (zie EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 50).

De nood aan een actueel reeds vergevorderd stadium of een kritieke toestand lijkt voorts ook niet misbegrepen te zijn door de rechters van het EHRM die het niet eens zijn met het standpunt van de Grote Kamer van hun Hof. Deze rechters leggen zich wel systematisch neer bij dit standpunt van hun Grote Kamer.

In de 'partially concurring opinion' van de rechters Tulkens, Jociene, Popovic, Karakaç, Raimondi en Pinto De Albuquerque bij het arrest Yoh-Ekale Mwanje c. Belgique lijken zij ook geen enkele twijfel te hebben bij dat standpunt van het EHRM volledig aansluit bij de interpretatie van verwerende partij in casu:

« 3. La Cour admet, ainsi qu'en attestent, s'il en est besoin, les certificats médicaux produits devant les autorités internes et devant elle, que, comme toutes les personnes atteintes par le VIH dans sa situation, « priver la requérante de ces médicaments aura pour conséquence de détériorer son état de santé et d'engager son pronostic vital à court ou moyen terme » (paragraphe 81 de l'arrêt).

4. Elle observe toutefois que le grief de la requérante tiré de l'article 3, fondé sur son état de santé et sur l'absence de traitement médical apte à soigner sa maladie dans son pays d'origine, est un grief similaire à celui que la Cour a examiné dans l'arrêt N. c. Royaume-Uni du 21 mai 2008 (paragraphe 80 de l'arrêt). Dans cette affaire, la Grande Chambre a dégagé des principes concernant l'expulsion des personnes gravement malades et elle a fixé le seuil de gravité de l'article 3 : « [L]e fait qu'en cas d'expulsion de l'Etat contractant la requérante connaîtrait une dégradation importante de sa situation, et notamment une réduction significative de son espérance de vie, n'est pas en soi suffisant pour emporter violation de l'article 3 » (§ 42). En d'autres termes, il faut donc des considérations humanitaires encore plus impérieuses et que la personne soit à un stade ultime de la maladie, proche de la mort, pour que l'éloignement puisse, comme dans l'arrêt D. c. Royaume-Uni du 2 mai 1997 qui sert de référence, emporter violation de l'article 3 de la Convention.

5. Comme il n'est pas établi que tel est le cas en l'espèce, nous nous estimons tenus, afin de préserver la sécurité juridique, de suivre l'approche de la Grande Chambre dans l'affaire N. c. Royaume-Uni.

6. Nous pensons cependant qu'un seuil de gravité aussi extrême - être quasi-mourant - est difficilement compatible avec la lettre et l'esprit de l'article 3, un droit absolu qui fait partie des droits les plus fondamentaux de la Convention et qui concerne l'intégrité et la dignité de la personne. A cet égard, la différence entre une personne qui est sur son lit de mort ou dont on sait qu'elle est condamnée à bref délai nous paraît infime en termes d'humanité. Nous espérons que la Cour puisse un jour revoir sa jurisprudence sur ce point. »

Het EHRM heeft, ook volgens de eigen rechters die het er niet mee eens zijn, blijkbaar een levensbedreigende situatie op korte termijn ten gevolge een gebrek aan behandeling, zonder dat er actueel levensgevaar is, uitgesloten.

Verwerende partij heeft dan ook geenszins artikel 3 van het EVRM te beperkend geïnterpreteerd.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet moet in zijn geheel als bescherming tegen schendingen van artikel 3 van het EVRM worden beschouwd, zoals dit uit de wetsgeschiedenis, de parlementaire voorbereiding en de tekst van het artikel zelf.

De vraag of de aandoening van verzoeker een reëel risico kan inhouden voor het leven of fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient bijgevolg te worden beantwoord dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van verzoeker aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9ter van de vreemdelingenwet is dan ook niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om de toepassing van artikel 9, §1 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten. Indien geen vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) blijkt, kan verzoeker uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 EVRM en bijgevolg ook van de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Tot slot kan verwerende partij alleen maar vaststellen dat de eerste bestreden beslissing (en het bijbehorende medisch advies van de arts-attaché) grondig verschilt van de (vernietigde) beslissing d.d. 3 september 2012, aangaande dezelfde aanvraag 9ter (d.d. 25 mei 2012). Om die reden wordt geenszins misbruik van macht aangetoond, zoals verzoekers suggereren.”

4.3. Wat betreft de grief dat verweerder heeft nagelaten het geheel van de pertinente elementen eigen aan een zaak in overweging te nemen, waarmee verzoekers een miskenning van de zorgvuldigheidsplicht aanvoeren, moet worden vastgesteld dat het niet betwist is dat bij het nemen van de eerste bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de medische verslagen die op 7 juni 2013 aan verweerder werden ter kennis gebracht. Niet alleen worden deze stukken niet vermeld in het advies van de ambtenaar-geneesheer die door verweerder werd aangesteld om de medische situatie van eerste verzoeker te evalueren, doch verweerder erkent in zijn nota met opmerkingen tevens dat deze stukken niet inhoudelijk bij de beoordeling van de medische situatie van eerste verzoeker werden betrokken. Verweerder zet namelijk uiteen van oordeel te zijn dat enkel rekening moet worden gehouden met de gegevens die zijn opgenomen in het standaard medisch getuigschrift dat bij een aanvraag om machtiging tot verblijf dient te worden gevoegd en met de inlichtingen die kunnen worden teruggevonden in de stukken waarnaar in dit standaard medische getuigschrift uitdrukkelijk wordt verwezen. Zijn standpunt vindt evenwel geen steun in de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In het artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet waarnaar verweerder verwijst is weliswaar voorzien dat verweerder een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen als onontvankelijk dient af te wijzen indien geen standaard medisch getuigschrift bij de aanvraag werd gevoegd of indien het neergelegde standaard medisch getuigschrift niet voldoet aan de in § 1, vierde lid van hetzelfde artikel bepaalde voorwaarden, doch deze bepaling laat niet toe te concluderen dat hij vermag aanvullende medische stukken buiten beschouwing te laten die werden aangebracht nadat reeds een standaard medisch getuigschrift werd neergelegd en niet werd vastgesteld dat dit standaard medisch getuigschrift niet aan de wettelijke vereisten voldeed.

Het staat derhalve vast dat de ambtenaar-geneesheer niet alle medische getuigschriften die werden neergelegd heeft betrokken bij het opstellen van zijn advies waarnaar in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen. Verzoekers kunnen dan ook worden gevolgd waar zij aangeven dat dit advies, en derhalve ook de bestreden beslissing die gebaseerd is op dit advies, niet na inhoudelijke verificatie van de meest recente medische stukken – waarin wordt aangegeven dat verzoeker niet kan reizen – werd opgesteld en dus niet op een zorgvuldige wijze is tot stand gekomen.

De toelichting van verweerder dat hij door in een voetnoot in de bestreden beslissing te verwijzen naar de draagwijdte van de bepalingen van artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet heeft willen duiden dat deze wetsbepaling hem verhindert om rekening te houden met aanvullende medische getuigschriften laat voorts alleen toe te besluiten dat hij een verkeerde toepassing heeft gemaakt van deze wetsbepaling.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

5. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing wordt, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in de mate dat deze gericht zijn tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding van 19 juni 2013 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK